

Nu er det, jeg har ment, at der var Grund til paa ny at røre ved Spørgsmaalet, ikke mindst fordi der i Fjor i det Udvalg, der behandlede Andragender, var ikke ringe Stemning for at faa det nærmere undersøgt.

I øvrigt skal jeg tilføje, at heller ikke jeg ønsker at rejse Spørgsmaalet om Indførelse af tvungen Voldgift i Almindelighed. Jeg har kun gjort opmærksom paa, at det ret naturligt har været fremme under de Forhandlinger, som er gaaede forud for Lovforslagets Fremsettelse, og at det derfor formentligt var rimeligt, at jeg berørte det. Men jeg omtalte det netop ud fra det Synspunkt, at der for Tiden ikke var Anledning til at komme dybere ind derpaa. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) har for øvrigt neppe Ret i, at det vilde være saa vanskeligt, som han gav det Udseende af, at gaa til Indførelse af tvungen Voldgift, og jeg tror, at Samfundets Berettigelse til at skride ind er større, end det ærede Medlem mente, thi Samfundet er overordentlig interesseret i en Mængde af disse Forhold. Det ærede Medlem behøver blot at tænke sig, hvorledes det vilde gaa i København, hvis de foreliggende Uoverensstemmelser fik det Udfald, hvad jeg ikke haaber, at der blev erklæret en Lockout eller en Strejke, hvori der — som der har været Tale om — blev inddraget Transport, Renovation og den Slags Virksomheder —, saa vil det ærede Medlem sikkert opdage, at dette kommer til at berøre ogsaa andre end Arbejdsgiverne og Arbejderne.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Jensen-Sønderup) behøver selvfølgelig ikke at belære mig om, at Samfundet er interesseret i, at man undgaar disse Stridigheder. Jeg har ogsaa sagt, at jeg vilde lade staa hen, hvorvidt det havde en Ret til at skride ind, men den blev saa af rent teoretisk Art, en Ret, som ingen Virkning kan faa, for saa vidt den skal finde Udtryk ved tvungen Voldgift. Man kan ikke tvinge Folk til at gaa paa Forlig, der ligger en Modsigelse deri. Naar Folk ikke vil arbejde eller ikke vil lade deres Forretninger gaa, kan man ikke tvinge dem til at gøre det, der bliver ingen Art i det Arbejde, der bliver ikke

det Udbytte deraf for Samfundet, som skulde gøre, at dette kunde ønske en tvungen Voldgift.

Maa jeg i Anledning af den højtærede Indenrigsministers Bemærkninger udtale, at noget af det, man maa takke Generaldirektør Koefoed for, var netop, at han ikke vilde være lønnet Embedsmand i denne Stilling, og det er mit Haab, at vi vil evne at opretholde den som en ulønnet Post, en Ærespost. Paa den anden Side maa jeg sige, at just at knytte dette Hverv til den snævrere Kreds af socialt meget højtstillede Mænd ser jeg ingen Grund til. Man vilde ogsaa godt kunne bruge almindelige Mennesker, naar de besad de nødvendige Egenskaber.

Martin Olsen: Kun nogle faa Bemærkninger til et Par af de foregaaende Talere. Det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) vilde tillægge mig, at jeg havde delt Samfundet i 3 Dele. Det har jeg ikke, jeg har delt Produktionsfaktorerne i 3 Grupper: Arbejderne, Arbejdsgiverne og Kapitalen, og jeg slog de to sidste sammen og udtalte: Forholdet bliver i Regelen det, at Arbejdsgiverne og Kapitalen staar paa den ene Side og Arbejderne paa den anden. Jeg nævnedes ikke Samfundet i denne Forbindelse.

Baade dette ærede Medlem og det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) var inde paa, at der dog maaske ikke var tilstrækkelig Alvor i Forhandlingerne, thi det viste sig, at Forligsmanden ofte blev tilkaldt, hvad der maaske var begrundet i, at man ikke, naar man var sammen alene, sagde sit sidste Ord. Det tror jeg er urigtigt opfattet. I Virkeligheden udtaler man vistnok af Hjertens Lyst sin Mening om de forskellige Forhold; Ordene falder sikkert mange Gange lidt drøje, og jeg tror ikke, man kan bebrejde nogen af Parterne, at de ikke siger deres Mening. Derfor er Henvendelse til Forligsmanden ikke det normale, heldigvis forekommer den kun rent undtagelsesvis, thi det er jo uendelig mange Forhandlinger, der foregaaer mellem Parterne selv, uden at Forligsmanden tilkaldes. Ellers vilde Arbejdet ogsaa blive ganske uoverkommeligt for ham, og saa blev vi maaske nødt til at træffe Bestemmelse om en Statsinstitution større end den nu foreslaaede. Jeg tror imidlertid, at begge Parter har en Følelse af, at det skal man ikke søge at fremkalde.

Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds antydede, at heller ikke i